

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 2

I Legislatura

Any 1980

Acte inaugural

celebrat el dia 10 d'abril de 1980

SUMARI

Sota la presidència del Molt Honorable Sr. Josep Tarradellas, i amb assistència de tots els membres del Consell Executiu, comença l'acte a un quart i cinc minuts d'una del migdia.

Es llegeix el decret de la Presidència de la Generalitat de 2 d'abril de 1980 de convocatòria per a la constitució del Parlament de Catalunya.

El Molt Honorable Senyor President de la Generalitat adreça a la Cambra una allocució.

L'acte es clou a tres quarts i mig d'una del migdia.

L'acte s'inicia a un quart i cinc minuts d'una del migdia, sota la presidència del Molt Honorable Sr. Josep Tarradellas. Al banc del Govern seuen tots els membres del Consell Executiu de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT de la Generalitat: Senyores, senyors Diputats de Catalunya, la primera sessió del Parlament de Catalunya queda oberta.

El Secretari farà la lectura de l'ordre del dia.

El Sr. OFICIAL MAJOR: En primer lloc, serà llegit el decret de convocatòria, i a continuació el President de la Generalitat de Catalunya farà una allocució. Després restarà constituïda la Mesa d'edat, la qual es farà càrrec de la sessió, que serà suspesa al migdia per continuar aquesta tarda amb l'elecció de la Mesa provisional. Procedeixo, doncs, a la lectura del decret de convocatòria per a la constitució del Parlament de Catalunya, de la Presidència de la Generalitat, de 2 d'abril de 1980:

«El Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, reunit sota la Presidència del Molt Honorable President de la Generalitat, senyor Josep Tarradellas, ha conegut en la Sessió Extraordinària del dia d'avui els resultats de les eleccions al Parlament de Catalunya, que es van celebrar el propassat dia 20 de març, que han estat proclamats per les Juntes Electorals de les circumscripcions de Catalunya.

»D'acord amb aquests resultats, el poble de Catalunya ha elegit els cent trenta-cinc Diputats que l'han de representar al Parlament, institució legislativa de la Generalitat que, en virtut de l'Estatut aprovat el dia 18 de desembre del 1979, i d'aquestes eleccions, queda restablert. Atès el que determina la Disposició Transitòria Cinquena de l'Estatut de Catalunya, i les anteriors consideracions, i d'acord amb el Consell Executiu,

»Decreto:

»Article únic.— Convocar els Diputats electes per les circumscripcions de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona a constituir-se en Parlament de Catalunya, a Barcelona, al Palau de la Ciutadella, el dia 10 d'abril de 1980, a les 12 hores.

»Disposició final.— Aquest Decret entrarà en vigor el mateix dia de la seva publicació al *Diari Oficial de la Generalitat*.

»Barcelona, 2 d'abril de 1980.

»El President de la Generalitat de Catalunya,

»Josep Tarradellas.»

El Sr. PRESIDENT de la Generalitat: Senyores, senyors Diputats, confio que tots estarem d'acord a constatar que avui és un dia de joia, quasi el coronament d'un pensament i d'una acció que ha triomfat, sense necessitat de lluites inútils ni de violències fraticides. Catalunya ha demostrat una vegada més que, per damunt de les naturals diferències que existeixen en la nostra vida ciutadana, és més conscient que mai de la seva responsabilitat i dels seus anhels. Una cosa i l'altra li han permès de realitzar una política clara, serena, i que sense discriminacions de cap mena ha estat representada per l'actuació del Consell Executiu de la Generalitat, que tinc l'honor de presidir, i que avui queda plasmada en aquesta primera sessió del nostre Parlament.

Saludo, doncs, les senyores i els senyors Diputats amb estima i emoció, desitjant-los una bona comesa en el seu treball i en les seves futures responsabilitats.

La restauració de la Generalitat de Catalunya el mes d'octubre del 1977, després de tantes lluites i sacrificis per obtenir-la, és una de les més grans i esclatants victòries del nostre poble —no en dubteu mai, estigueu-ne segurs!—, no solament pel fet d'haver recobrat en part els nostres drets, no solament perquè va tancar una trista i sovint dramàtica etapa del nostre poble, sinó al mateix temps —i diria que principalment— perquè tots els ciutadans de Catalunya tingueren tothora present que no calia mirar enrera, que no era necessari recordar-nos d'un passat massa ple de rancors, sinó que a tots, espontàniament, sense posar condicions particulars ni impediments, ni incompressions, ni complexos, ens esperonava un gran sentit de viure en pau i llibertat, desig que va quedar en els nostres cors, i que ha produït en nosaltres una tosuda voluntat de posar fi per sempre a tot el que pogués, de prop o de lluny, dividir-nos. La nostra unitat ha estat el gest prodigiós que ha fet possible, per la seva generositat i per la seva noble ambició, de poder superar tot allò que no cal mai recordar: treballar incansablement en una tasca difícil, molt difícil, i plena de paranys, però també —per què no dir-ho— curulla d'aventures insensates que solament podem anorrear si pensem en el nostre futur.

Era necessari, doncs, senyores Diputades i senyors Diputats, donar més fermesa, més validesa a la nostra personalitat nacional, ja que calia inspirar confiança, i per això era necessari que tots els ciutadans de Catalunya estiguessin fermament convençuts que érem ciutadans d'un poble que havia lluitat sempre per la seva llibertat i, sí, que al costat d'aquest anhel tenia el deure de fer-ho sense cap mena d'esgarip. És a dir, simplement, molt simplement, com aquell pagès que escampa la llavor pel seu camp encara que aquest estigui farcit de pedres, que sovint no li deixen quasi ni veure la terra que li ha donat el fruit del seu esforç i de la seva tenacitat, i que ni el mal temps ni cap adversitat no el fan deturar en el seu camí per avançar per la drecera que li ha de portar el benestar. Així ho vàrem fer, i tots plegats ens n'hem de sentir orgullosos. Aquesta és la tasca primordial que durant aquest temps, d'una manera silenciosa, intel·ligent i resolta, ha fet el Consell Executiu de la Generalitat. Nosaltres sabem que tal vegada vindrà un dia que se'ns farà el retret de no haver tingut la franquesa d'exposar la nostra eficient acció i els treballs que portarà a cap amb èxit una actitud més oberta i més entenedora. Si no ho vàrem fer, si no ho hem fet, va ser perquè vàrem creure necessari que Catalunya no havia de perdre's en discussions mal interpretades que podien minvar les essències de les seves aspiracions i que no fessin trontollar la seva serenitat, que consistia essencialment a recuperar la plenitud de les nostres institucions.

En cert moment, haig de reconèixer que hi ha hagut gent a qui ha pogut semblar que ens trobàvem en dos fronts diferents, un que es trobava a Catalunya i l'altre a fora de casa nostra. Això no ha estat mai cert. Car, per damunt de concepcions algunes vegades diferents, sempre ha bategat entre nosaltres un desig d'unitat que hem

mantingut i mantindrem. No, en el fons del fons, els homes responsables de l'un i l'altre cantó sabíem que Catalunya solament tenia i podia tenir un pensament i una sola voluntat de triomf. Àmpliament. I que això no ho tindríem si no sabíem compartir les responsabilitats que pesaven sobre nosaltres.

Si ben sovint he insistit, i insisteixo algunes vegades, en la necessitat imperiosa de mantenir la nostra unitat nacional, avui m'heu d'excusar que ho faci de nou, car, al meu entendre, Catalunya és massa petita i mancada d'una estructura política i administrativa per a oblidar que nosaltres, a través de la nostra història, mai no hem guanyat quan hem estat desunits. És a dir, quan les lluites partidistes ens han deixat de recordar els deures que tots plegats hauríem de fer del nostre país un exemple de civilitat i de progrés. Si tenim present que, gràcies a la nostra unitat, al nostre pragmatisme i entesa en la defensa dels principis fonamentals d'una voluntat que tothora té present el que som i el que volem, és indiscutible que tota acció encaminada a realitzar el que desitgem serà ben rebuda per tot el nostre poble, i si això està fet amb un sentit d'unitat, amb joia. Sé molt bé, senyores i senyors Diputats, que el que acabo d'expressar no és gens fàcil. Sé, per la meua llarga experiència feta de sacrificis, de decepcions, però també de satisfaccions del deure complert, que sovint l'esclat de la victòria porta entusiasmes o ambicions desordenades que condueixen més cap a un absurd proselitisme polític que a una necessitat d'articular un pensament egoísticament al servei de la collectivitat.

Tots sabem que el que em permeto d'assenyalar-vos és l'ideal de la nostra voluntat política, però, com deia abans, sóc conscient de la seva dificultat, i més avui, quan al nostre poble tal vegada li manca una certa confiança i la fe que ha tingut en altres moments de la seva vida, principalment en aquests darrers anys. Però jo goso dir, senyores i senyors Diputats, que justament davant d'aquesta situació, més plena de dificultats i de preocupacions que d'optimismes, cal ésser més exigents amb nosaltres mateixos, estudiar i treballar incansablement i sense desesperar per a portar a cap una política que, almenys durant aquests primers anys, per a realitzar les nostres nobles ambicions, es pugui fer sense lluites, que res de profit no ens portarien. Dificultats, repeteixo, que sé perfectament que existeixen, però els pobles i els homes es fan grans i viuen en llibertat i benestar justament quan vencen les dificultats que troben al seu camí més que per les facilitats i els optimismes irreflexius.

Em permeto demanar-vos, senyores Diputades i senyors Diputats, que per un moment vulgueu recordar les grans dificultats que tots plegats vàrem tenir a final de l'any 1977 per a constituir l'actual Consell Executiu de la Generalitat. Semblava que aquest no es podria mai realitzar, i tots aquells que en teníem la responsabilitat ens proposàrem donar-li vida, i ho vàrem aconseguir. I això va permetre que Catalunya demostrés d'una manera palesa que era un poble tolerant, que teníem present que havíem sortit d'una situació intolerant i que no hi podíem caure de nou. Era necessari, si estimàvem el país i ens preocupava el seu futur, guanyar la batalla de la unitat.

Ho vàrem aconseguir. I avui tots reconeixem que aquests anys de pau, que aquests anys que hem viscut sense violències i solament preocupats per a millorar cada dia més la nostra manera de fer i de viure, han donat un fruit saborós.

Aquest Parlament que avui vosaltres representeu és la millor resposta i la més positiva al pensament i la voluntat d'anar pel camí que ens ha de portar a fer del nostre país un poble de progrés, de tolerància i de benestar.

Senyores i senyors Diputats, vosaltres, que teniu l'honor i la responsabilitat del nostre futur, m'heu de permetre que us expressi, en nom del Consell Executiu de la Generalitat i personal, que sapiguen que ens sentim joiosos tots nosaltres, i sabem segur que la vostra tasca donarà al nostre país el sentiment del que som i del que volem, i que així ho fareu.

Tot plegat ha culminat en la constitució d'aquest Parlament, el qual, gràcies a la vostra fidelitat, heu possibilitat també en aquestes hores exaltants que vivim. El fet que avui puguem expressar, és a dir, nosaltres i tots els ciutadans de Catalunya, la nostra joia de constatar que el rodatge que s'ha fet durant aquests dos anys i mig ha tingut el resultat que volíem, és, podeu ben creure-ho, la més gran satisfacció de la nostra vida, no solament d'aquests tres últims anys passats, sinó de sempre.

Ja sé, com vosaltres mateixos sabeu, que davant vostre teniu una tasca feixuga, molt més feixuga del que pugueu pensar. Però estic segur que, si fins ara sempre hem anat endavant, avui no ens aturarem, sinó tot el contrari, continuarem avançant pel camí que tots plegats ens hem traçat.

Comprenc molt bé, ho comprenc molt bé, que alguna vegada us ha estranyat la meua insistència a assenyalar que el nostre futur serà dur, difícil i, per tant, que no serà fàcil governar Catalunya. Us prego que de cap de les maneres no vegeu en les meves paraules ni una ombra de descoratjament. Res de tot això. Són filles d'una llarga vida al servei de Catalunya, que m'ha ensenyat que, per tal de vèncer els obstacles i els nostres adversaris, el primer que cal fer és no desconèixer-los i encara menys menysprear-los, i valorar la seva capacitat de combat intel·ligent i, les seves possibilitats de triomf, no valorar-les malament. Avui més que mai estic convençut que solament fent-ho així podrem guanyar, sense desviar-nos d'aquest precepte. Creure que som els més intel·ligents, els més ben preparats i que perquè tenim raó ens la donaran és un greu error i ens porta sempre a dramàtiques decepcions.

Em sembla que mai no serem prou exigents amb nosaltres mateixos si volem triomfar. En cap moment no hem de considerar que tot és fàcil. Sapiguem escoltar amb serenitat i prendre les nostres decisions tenint present constantment que el nostre deure és continuar l'obra començada, que la batalla més difícil ja ha estat guanyada. La prova més palesa d'això és que avui tornem a reunir-nos, després de tantes i tantes vicissituds, en el nostre Parlament, que ben aviat Catalunya elegirà el President de la Generalitat i que aquest formarà un Govern que tindrà l'enorme responsabilitat, primer, de no dividir el país i de continuar l'obra de pau i llibertat que el nostre

poble ja coneix i està representada per l'obra del Consell Executiu de la Generalitat. I després haurà d'acabar de vertebrar la nostra política econòmica i social amb una visió enlairada i per camins que siguin profitosos per a tots els ciutadans de Catalunya.

Sapiguen que el nostre més profund anhel, el del Consell Executiu de la Generalitat i el meu mateix, és que avui i sempre us acompanyi tota mena d'encerts. I voldriem, al mateix temps, que la tasca realitzada amb la confiança del nostre poble pugui ser continuada. A tots els homes i dones del nostre poble, arrelats de sempre en la nostra terra, i als altres que han vingut a compartir les nostres alegries i les nostres penes, voldria demanar-los que tinguin present que tots junts som invencibles i que, menats per una enlairada i fidel voluntat de convivència, farem de Catalunya un poble i un exemple a seguir per a tots els altres pobles d'Espanya.

Senyores i senyors Diputats, us demano que vulgueu acceptar el nostre reconeixement per la confiança que tothora ens heu demostrat, i estem segurs que la continuareu en aquesta nova etapa que avui comencem. Voldria ben sincerament expressar la meua fervorosa estima a les autoritats civils i militars de l'Estat, i d'una manera principal a l'Excel·lentíssim Senyor Capità General de Catalunya, el senyor Antoni Pascual Galmés, per haver acceptat la nostra invitació, car la seva presència al nostre Parlament és la constatació d'un anhel que tots compartim, i que és treballar per una Catalunya amarada d'un desig de pau i benestar i una Espanya democràtica i pròspera per a millor glòria de tots els seus pobles.

Permeteu-me al mateix temps, senyores i senyors Diputats i tots els ciutadans de Catalunya i tots els qui us trobeu aquí, que us digui com estimo i admiro, estimem i admirem el Consell Executiu, el patriòtic i enlairat sentit de responsabilitat de Sa Majestat el Rei, que en els moments greus, inoblidables, del mes de juny del 1977, amb la seva clarividència va fer possible que sense

violències, ni tan sols asprors, fos recuperada la Generalitat de Catalunya i tot el que ella representava. No puc oblidar, no vull oblidar, de cap de les maneres, el President del Govern, senyor Adolfo Suárez, que amb lucidesa, coratge i ambició d'home de govern va fer també possible la restauració de la Generalitat i li donà un contingut a través de les Comissions Mixtes i dels diferents acords Suárez-Tarradellas, dels quals hem viscut durant aquest temps, i que han permès un rodatge perfecte en l'obra del Consell Executiu de la Generalitat, que solament, excuseu-me que us ho digui, mereix elogis i en mereixerà més el dia que sigui més coneguda.

Honorables senyors Consellers, senyores i senyors Diputats, autoritats totes, ciutadans d'aquest poble que tant estimem, la nostra Catalunya: que l'encert en la vostra tasca us acompanyi pel bé de Catalunya i d'Espanya. I a tots el meu emocionat agraïment per la vostra confiança amb què tothora m'heu honorat.

Visca Catalunya! (*Llargos aplaudiments.*)

L'Oficial major té la paraula.

El Sr. OFICIAL MAJOR: D'acord amb l'ordre del dia anunciat abans, i després d'aquesta allocució del President de la Generalitat de Catalunya, em toca d'anunciar les persones que, d'acord amb la Disposició Transitoria Cinquena de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, han de constituir la Mesa d'edat d'aquesta Cambra. Aquestes persones són: com a President, el Diputat senyor Josep Maria Poblet i Guarro, i, com a Secretaris, els Diputats senyors Marcel Planellas i Aran i Antoni Santiburcio i Moreno.

Els senyors Poblet, Planellas i Santiburcio són pregats, doncs, d'avançar-se i de moment acompanyar el President i el Consell Executiu a la sortida del Parlament. Mentrestant, la sessió quedarà temporalment suspesa. (*Aplaudiments.*)

(*Són tres quarts i mig d'una del migdia.*)